

ból, de ez a két kocsi is a legtöbbször üresen szaladgál Szeged és Rószke között. A kis mozdony most

tizenégy zsufolásig megtelt személy-kocsit

vonszolt be Szegedre és állt meg az állomásépület előtt.

A kocsikból lassan szálltak le a menekültek, csupa kétségbeesett arcu, ijedt szemű, tanácstalan ember, asszonyok, férfiak, gyermekek, rokkant, beteg öregek vegyesen. Nem beszélt senki, némán kászálódtak az érkezők, a nagy csendben élesen hallatszott a fáradt mozdony szuszogása.

Az állomáson

Az egyik kocsi lépcsőjén ószbecsavarodott bajszu magyar alakja jelent meg. Az öreg lekaptá fejéről a báránysüveget és elcsukló hangon kiáltotta bele a nagy csendességbe:

— Hála legyen a jó Istennek, hogy husz esztendő után még egyszer megláthattam Szeged-Rókus állomását...

— Éljen Magyarország! — kiáltották a többi kocsikból.

Már tele volt a pályaudvar menekültekkel. A sinek között

abroszokba kötött batyuk

hevertek és sok batyun keservesen sirdogáló apróság.

Valóságos halmokká növekedtek a sinek közé rakott cökmók és körülöttük könnyes szemmel álltak meg és váraakoztak némán, türelmesen a menekültek. Rengeteg gyerek. Picikék, alig néhány hetesek, ölbevalók, egy-két éves ártatlanságok. A rendőrök igazgatták rendbe a hatalmas tömeget.

„39 éve laktam Horgoson...”

Közben már megindult a panasz. Mindenki a maga tragédiáját érzi a legjobban és néhány elcsukló szóval kezd az elmondásába.

Petri Sándor 42 éves horgosi papucsosmester mondja:

— Fél Horgos itt van... Erre senki sem számíthatott... Nekem tegnap este öt órakor adták a kezembe a kiutasító levelet. Megmondták, hogy reggel indulnom kell az egész családommal együtt. Három éves korom óta lakom Horgoson. Négy családom van, két kisfiu és két kislány. A legkisebb 5 hónapos, a legnagyobb 11 éves.

A gyerekek ott kuporognak a földön, csak a legkisebb sirdogál az anyja karjában.

— Nekem csak ma reggel szóltak — mondja a mellettünk álló öreg magyar —, tegnap vágniunk disznót, megpörköltük, de már arra sem volt időnk, hogy felhasítsuk. Ott kellett hagyni mindent a házzal, a földdel, a terméssel együtt. Azt mondták, hogy ha itt befogadnak bennünket, kapunk majd valami igazolványt, azzal visszamehetünk elintézni a dolgunkat, de ebbe nem igen bízhatunk...

Horgos, Őrszállás, Regőce, Szabadka

A várótermekben megkezdődik a munka. Minden egyes menekült esetét jegyzőkönyvbe foglalják. Gyorsan telnek a blanketták. A rendőri adminisztráció, amikor értesült a nagyarányú kiutasításokról, fölkészült erre a munkára, írógépsokszorosítással blankettákat készített a menekültekhez intézendő kérdésekkel. Mindenekelőtt megkérdezték mindent, hogy mikor született, hol született, honnan utasították ki, milyen állampolgár.

A délutáni transzport tagjainak legnagyobb része horgosi. Körülbelül négyszáz menekült érkezett Horgosról. De érkeztek máshonnan is, Regőcéről, Őrszállásról, Szabadkáról. Van köztük német család is. A szerb rendőrség, mivel magyaroknak vallották magukat, őket is kiutasították.

Rengeteg a nép a várótermek előtt, de nyugodtan vár mindenki. Nem türelmetlenkednek, tudják, hogy át kell esniük ezen a formáságon, meg kell várniuk, amíg elkészülnek a jegyzőkönyvek, amíg megkapják a rendőrségi igazolványt, amely szabad távozásra jogosítja fel őket.

Kihajítottak bennünket...

A perronon egy öreg asszony fakad keserves sirásra. Szomszédai hiába vigasztalják, könnye végigfolyik ráncos arcán. A zokogástól fuldokolva mondja:

— Kihajítottak bennünket, mint az állatokat... Csak a fiam nem jöhetett. Pedig ott volt ő is az állomáson, katonaruhában... Tegnap jött haza Horgosra, tizenöt napi szabadságra. Ugy örültem neki, hogy láthatom annyi idő után. Nem enged-

A liberális párt V. választókerületi pártirodának

uj címe Mérey ucca 6b.

alatt van. Az iroda minden választónak minden választói ügyben egész nap készséggel ad felvilágosítást.

Az iroda vezetését Ottovay Károly ur volt szíves elvállalni.

ték velünk, ott tartották, mert hogy katona...

Nem tudja tovább mondani, elfojtja szavát a sirás. Péterfi Istvánné a neve.

Kis legényke furakodik át a tömegen. Borbélyinas. Tizenégy éves. Egymagában dobták át a határon.

— Hiába kérdeztük, hogy miért teszik ezt velünk. — Panaszojják többek is —, nem mondtak mást, csak azt, hogy mert „megöltük a királyukat”.

— De mondták azt is, — teszi hozzá egy másik menekült —, hogy Mikulást akarnak küldeni Magyarországnak...

A fal mellett, egy nagy, foszlott batyun, összetört öreg ember fekszik. Vak és beteg. Hetvenöt éves. G á r g y á n Jánosnak hívják. Huszonegy éve lakik Horgoson.

Aztán kiderül lassankint, hogy

Horgosról kétszázhetven családot dobtak át a határon a szerbek.

— De még jönnek utánunk — mondják a kiutasítottak — azt mondták, hogy — huszezer embert utasítanak ki...

A ködös, párás perronon felsir egy kis karonülő apróság.

— Haza akarok menni, haza akarok menni... — hajtogatja szakadatlanul.

P ó n u s z Pál Horgosról kitesztott magyar hároméves kicsikéje. Hiába magyarázzák neki, hogy most nem lehet hazamenni, nem érti meg. Hogyan is értené szegény.

Egyik-másik menekült írást is kapott. Kitoloncolási végzést. Pecséttel, aláírással. Az áll rajta, hogy miután a nevezettet 1928-ban felszólították a jugoszláv hatóságok, hogy szerezze meg a jugoszláv állampolgárságot, de ezt elmulasztotta, most azonnali hatállyal kiutasítják az állam területéről.

— Kihajítottak bennünket — sirja egy asszony —, pedig alig másfél hete, hogy beszedték tőlünk a harmincöt dinárot a tartózkodási engedély meghosszabbításáért.

Hálóterem a rókusai iskolában

A politikai rendőrség személyzetének tagjai vejejtékezve dolgoznak. Megállapítják, hogy ki marad Szegeden, kinek van itt hozzátartozója, szállása, ki akar határozott cél felé továbbutazni — ilyen alig akad a nagy tömegben. A továbbutazók kényszerlevelet kapnak, a többiek Szegeden maradnak. A város hatósága intézkedett, hogy

a rókusai iskolát alakítsák át hálóteremmé.

az egyik tantermet a nők számára rendezték be. Dr. Oláh József tisztí orvos betegek után kutat a tömegben. Talál éppen eleget, köztük

egy töröttlábú négyesztendős fiúcskát,

egy tehetetlen öreg embert. Intézkedik, hogy a betegeket azonnal szállítsák be a kórházba.

Gyorsan megy a munka, de nagy a tömeg, sok az irni való és az idő gyorsan mulik. A kimerült gyerekek közül nagyon soknak félrebillen a puha batyun a feje, vagy pedig az anyja mellére hajlít és úgy alszik. De a felnőttek nem tudnak aludni, pedig az elmúlt éjjel le sem hunyta a legtöbb a szemét.

Aztán megindul a szomorú karaván a Kossuth Kossuth Lajos-sugárutón, a rókusai iskola felé, ahol meleg vacsora és puha szalma várja a fáradt, elkínzott menekülteket.

Holnap reggel — hír szerint — újabb transzport érkezik...

A hatóságok az éjszakai órákban tovább folytatták a munkát a kiutasítottak további sorsának elintézésére. Dr. Buócz Béla főkapitányhelyettes jelentést tett a belügyminisztériumnak, ahol közölték, hogy azok a menekültek, akik Budapestre akarnak utazni, folytathatják útjukat.

277 menekült jelentkezett, ezeket ellátták a szükséges élelemmel és a 11 óra 25 perckor induló személyvonattal utnak indították Budapestre.

Hét hónapra ítélték a betörő cipészt

(A Délmagyarország munkatársától.) A nyáron történt, hogy Karabás Mihály fiatal szegedi cipésmester betört Schorr Ottó szesznyakereskedő Kossuth Lajos-sugaruti üzletébe és ott a kézipénztárból körülbelül 200 pengő értékű aprópénzt és egy aranyórát láncsal ellopott. A házmeszternek, aki a házból kiengedte, azt mondtotta, hogy elaludt az udvaron és ezért keste le a kapuzárast. Nemsokára elfogták, amint az egyik korcsmában mulatozott. A pénznek egy része is megkerült, az aranyórát is megtalálták a detektívek.

Karabás Mihály a törvényszéken sirva védekezett. Elmondotta, hogy nem volt szüksége arra, hogy betörjön, mert jólmenő üzlete van, tisztességesen keres, de egy barátja, aki azóta nyomtalanul eltűnt, felbujtotta a betörésre. Ittas is volt és így engedett a csábításnak. A bíróság Karabás Mihályt 7 hónapi börtönrre ítélte. A cipésmester az ítélet ellen fellebbezett, így került az ügy szerdán a szegedi ítélőtábla Hubay-tanácsa elé, amely az elsőfoku ítéletet helybenhagyta.

ESKÜVŐ UTÁN — IDÉZÉS A RENDŐRSÉGRE

(A Délmagyarország munkatársától.) A szegedi társaságoknak kedvelt tagja volt az a fiatal, csinos leány, aki nemrégiben tartotta meg esküvőjét Budapesten. A fiatal leány ugynevezett jó pártit csinált: férje egy előkelő magánvállalat tisztviselője volt, akinek igen szép jövedelme volt. A fiatalok Pesten laktak és igen boldogok voltak. Nemrégiben azután megérkezett a fiatalasszony Szegeden lakó szüleihez és kijelentette, hogy többé nem tér vissza férjéhez és megindítja el-lene a válópert.

A hirtelen szakításnak érdekes oka van. A fiatal férj nagyobb összeget sikkasztott — még esküvő előtt. Természetesen ezt a dolgot elhallgatta menyasszonya előtt. A fiatalasszony keresetében, melyben házasságának felbontását kéri, igen érdekesen indokolja kérelmét. Elmondja, hogy szerelmi házasságot kötött, férjét a korrekt megközelíthetetlen férfi ideális típusának tartotta és éppen az volt benne az, amit megszeretett. A házasságkötés után furcsa dolgokat kellett tapasztalnia. Rendőrségről keresték a férjét, idézéseket kapott a vizsgálóbíróhoz és egy napon azt is megtudta, hogy férje ellen sikkasztás miatt eljárás van folyamatban. Ezek után férjében tökéletesen csalódva, nem maradt más hátra, mint azonnal otthagynia, annál is inkább, mert meggyőződött arról, hogy férje a sikkasztásokban nem ártatlan.

HAL! Antalffy és Társa
halászlai r.-l.

Széchenyi-téri (volt Barcsay-patika) és Rudolf-téri halcsarnokaiban.
élő tiszai tükörponty
1 kg-os és nagyobb nagyságokban kg-ként 1.— P
1 kg-nál kisebb 0.80.
Válogatott szép kárász is állandóan kapható.
Telefon 24-64.